

d.bacu

ACOLO
SEZUM
ȘI
PLÂNSEM...

poeme

1939 * 22 SEPT. * 1964

COLECTIA DACOROMANIA

de acelaș autor:

Aiud, poezii, Colecția Dacoromania. Madrid, 1961.

Pitești, proză. Colecția Dacoromania. Madrid, 1963.

D. BACU

ACOLO SEZUM SI PLÂNSEM

poeme

M A D R I D

1964

M Ă R T U R I E

din camerele de tortură de sub cortina de fier unde Satan siluește sufletul omenesc ca să smulgă din el prin pângărire chipul Mântuitorului și să-și așeze el tron de domnie.

Depósito Legal, M. 17.903-1964

Gráficas Benzal.—Virtudes, 7.—Madrid

acolo șezum și plânsem...

«acolo șezum și plânsem...»

lacătele de la porțile de bronz
au scâncit semnele nașterii
și gura păcătosului vru
să cânte adevărul.
buzele arse de minciună
au arătat doar rana.

lacrimile au căzut pe jar
umbrind în aburi
coborârea iertării.

«acolo șezum și plânsem...»
dar durerea din coastă
a pângărit întoarcerea.

în oglindă,
ochii erau boabe de sânge.

din raiul lui Satan

rănilă mi s'au copt ca cireașa în iunie.
sâmburele țâșnește cu aripi de turturea.
mirul unge gândul în poarnă : liturghie.
doina, doina o ia din nou pe cărare de codru :
burniță...

când umblu,
prin mușchi îmi zornăie mereu așchii de spadă,
rătăcind,
adun prin nisipul pustiului
cioburi de icoană spartă de iconoclaști.

imaginea iese strâmbă,
cu gust amar spânzurat de colțul gurii.

numai ochii,
ochii albaștri,
stârniți din miez de mediterană,
surâd mereu, luminați, senini.

tu!

poți să-mi arăți un altar nesiluit,
cu potirul plin de sângele Domnului,
în care să-i ascund?
pentru că mi-e teamă...
mi-e teamă de mulțime...
undeva,
o mai fi poate un schit părăsit
fără călugări hirotonisiți de satan...

sub cortină de sânge

zarea își piaptână pletele peste muguri.
papucul primăverii
și-arată vârful timid la margine de hotar...
s'or aprinde încă muguri în cinstea luminii?

cântul hoinărește peste nesfârșit în căutare.
umbra lui pătrunde bocet prin tainițe...
copacul nu-și poate sparge bobocii,
filoxera urei l-a încuiat cu lacăt de moarte.

primăvara și-amestecă vestitorii cu furtună,
păsările nu se mai întorc în sbor de planoare,
săgetează pieziș, lacrimă neagră și sărată
din ochiul uscat al cerului.

pământul cu suflet de secetă, le soarbe avid.

stupul își caută șchiopătând
roiul răsvrătit...
se schimbă totul... și lumea... și firea...
pe chipul țării
lințoliu de sânge și fer...
rombul și-a tocit unghiurile în cerc
anotimpurile și-au amestecat zodiacul.
toate vin pe deandoselea.

nu mai e primăvară de-o viață, de ieri,
sau poate de totdeauna?

azi numai la noi.
dar mâine?

mâine poate și la voi...
mâine desigur și la voi.

învăță-mă să mint

tu spui că mă iubești
că-mi ești tovarăș,
că vrei să mă ajuți...

ci de-i așa,
nu-ți cer nici mâna zălog,
nici pieptul pavăză.
nici liniștea căminului,
(deși eu nu-l mai am)
nici fructul trudei,
nici comoara speranțelor.

îți cer doar... o nimica toată,
ceva,
ce pentru mine azi e totul.

să-mi dai un cal!
atât îți cer,
un cal.
să fie numai hodinit și bun de cale
prin locuri poticnite.

de-acum nu-mi trebuie decât un cal,
un roib ca ceia ce-i pășteam
când eram țânci,
prin ciairul din capul satului
printre bălării și basme cu feți-frumoși.

mă'ntrebi ce vreau să fac c'un cal?

mi-am amintit mai ieri de un proverb persan :
«de vrei să răsplătești pe cel ce spune adevărul,
dă-i un cal». (să poată fugi repede)

iar dacă nu... atunci învață-mă să mint.

ce frig s'a lăsat la noi...

altădată măsuram orele în așteptarea ei.
copacul se prelingea ornic cu ace inegale
peste crestele ierbii.
altădată,
vârful salciei sărutând buza râului
vestea sosirea mamei cu traista plină.
altădată culegeam în cămările ochilor
razele din urmă ale soarelui
frânte mănunchi în frunzele fagului.

altădată aveam umbre
și ne puteam bucura de lumină,
ne puteam întrista dulce de-amurg...

dar cineva a venit și le-a furat,
cineva care nu iubește nuanțele...

ce triști sunt copacii...
ce triste sunt cărările...

cineva care nu iubește
a înlocuit mănunchiul de raze frânte
cu junghere de desnădejde.
îngerul răului
venit pe furiș, în urma soarelui
veșnică ceață,
veșnică ceață în suflet...

ce frig s'a lăsat la noi!...

între două gratii...

toarce mamă,
deapănă... toarce...
deapănă mamă gheme de lână
și albă și neagră.

tata a scos oilor cojocul de iarnă.

deapănă mamă și toarce
fire albe, fire negre.
ghemul vremii crește cu două fețe.

tata a obosit să smulgă cojoace
scormonește cu ochii cărarea goală...

oile ascund sămânța lânei în semnele mieilor.

mama privește grămada de gheme...
cui să'mpletească?
feciorul se'ncaltă de-acum cu obiele
croite din firul legii nedrepte.

mamă,

mâna ți-a'ncremenit aseară...
motanul se joacă cu ghemele prin odaie.
târziu, a făcut din ele
cunună,
în jurul capului tău.

feciorul n'a venit să aprindă ceară galbenă
feciorul n'a putut să vină.

între două gratii
cercetează semnele vremii.

portret de deținut

un adiat abia simțit
ca o mângâere de briză marină,
încununat de privirea
în care se citește
ca pe-o frunte deschisă la soare
împăcarea cu lumea divină.

peste toate,
o aureolă de foame
pe un sâmbure de nădejde adâncă.
deținutul mai așteaptă încă...

dar până când Doamne
c'a început să piardă
șirul la primăveri și la toamne. .

și peste nu știu cât
din făptura lui
va rămâne doar împărăția lui moș-nimănuși...

evadare

m'au pândit la capăt de anecdotă,
la sfârșit de moarte nemoartă,
cu ghioagă de'ntunerec.

unii spuneau că-i vorba de soartă
alții de-un ciur nădrăvan
țesut de țigani pentru'nceput de desferec.

când să-mi împrăștii petalele
pentru împărtășirea din potirul istoriei în naștere,
pragul cârțiței mi-a pus piedecă
hohotind, prin tunele fără ochi

cu duhnet de mașteră
m'am întors înapoi în secole de pădure
și-mi ronțai viitorul cu măsele de viezure orb...

Adam îmi jindue goliciunea trupului,
lov sărăcia și bogăția rănilor...
m'am pitit printre mure,
duhnesc a moarte și câinii nu vin să-mi lingă rănila aici.
lumea a întors ochii de la mine.
mă caută prin bâlciuri
printre saltimbanci și licurici.
numai plopul și-a scuturat pitacii de aramă
cu pistrui de lacrimi sărate.
e sărac și el sărmanul și i-e teamă.
n'are decât bănuți pistruiați...
și scâncet de frate.

veac

zi de solstițiu.
mâna obosită modelează din amurgul trecutului
pâine...
o mănânc târziu,
amestecată cu paza câinilor,
dar uit când fu pentru ultima oară...

urc pe sărăcie de muchie
cu truda agățată de umeri, cărare în povârniș.
caut adăpost,
o cruce, un burete cu oțet...
adăpători sunt peste tot și nicăeri...

dealungul cărării
copacii au transfigurat.
fructele sunt numai ocară și fum.
pământul le hrănește cu vorbe
și soarele nu mai vrea să le coacă.

nu-mi mai recunosc cuvântul.!!...
prin mine și din mine
vorbește altul.
dar cine?
între eu cel de ieri
și eu cel de azi,
într'o singură noapte,
s'a așezat veacul minciunii.

dreptate

te-am întâlnit într'adevăr vre-o dată sau
mi se pare numai?
mă subțiez înapoi, cărare de vară pe bărăgan
spre alte vremi...
un sfredel mă roade fără tihnă, ca o carie.
te știu dar nu-mi pot aminti cam când
ni se înerucișară zodiile.

parcă...
erași mai altfel în trecut.

cuminte'n ie albă,
apăreai în clăbuc de noapte
sau în amiezi coapte
soră cu talpa, cu durerea, cu așteptatul.

veneai călcând a stăpână,
de mână c'un moșnean crescut din miez de lan,
c'un schivnic blând,
și-adesse ori cu câte un haiduc
c'o bardă...
mai înainte să te'mparți la cei flămânzi,
băteai smerită'n poarta crucii lungi mătăanii.

aveai ceva de sfântă din icoane
ceva de busuiec amestecat cu trudă și sudoare...
atunci de-ți așterneau în cale praguri
arnicii ți-i schimbai în solzi de zale
și crucea'n buzdugan cu ținte.

acum mi-te-amintesc...
erai așa cum gândul meu te plăsmue în căutare.

atunci când codrul era frate cu românul
oriunde apăreai,
de era noapte,
din mii de stele zămisleai un soare.
de era plâns
din mângâeri de mamă zămisleai marame.
de era sărăcie,
asemenea lui taica Dumnezeu,
din boabe de nisip băteai creștari.

și'n curgere de ani,
te-au încurcat țărani cu icoana...
și ți-au spus sănătă...

era la capăt de istorie...

azi în zadar te-adăst...
doar numele a mai rămas.
ești vorbă numai
carne la mezat...

că lepădând smerenie și ie
ți-acoperi goliciunea cu lozinci...
dreptate, tu...
te dai oricui,
numai să-ți poată da.

noaptea sufletului.

mișunau zorile prin crângul înmugurit
căutând să se'nalțe spre vârfuri de mladă.

începuse să se'nmoae somnul
brațele se desmorțeau a muncă...

undeva,
mai spre capăt de hotar
un cocoș a apucat doar să bată din aripi.
cântecul i-a fost sugrumat;
cu funia.

crângul a trosnit dureros
răscolit de crivăț,
frământat de cismele nămeților.

printre răbufniri și troene,
mugurii îmbrăcați în corsete de ger
mai scuturau, din când în când,
câte o fărâmă de zori.

fir cu fir,
pământul de ghiață le aduna
să-și clădească mai târziu o vară.

dar deodată s'a lăsat noaptea,
toată noaptea.
noaptea sufletului...

a fost așa de adâncă, de neagră,
încât zorile, toate zorile
s'au împotmolit în smoală și sânge
și nu mai pot să se iște.

mugurii au îmbătrânit
și-au început să moară
mai înainte de a'nflori.

procesiuni

mâna strivită'n ușe a scuturat unghiile'n pământ.
rădăcina bradului e alifie, vată și duhnet de sfânt.
mierea viespei poartă ochelari de doctor ironic,
floarea reginei umbrește stânca încinsă de frigul ca-
[nonic.

morții horesc ciuleandra în zeghe.
nimic nu mai încape în calapoade vechi și'n veghe.
lumea își piaptână picioarele cu piepeteni chinezești,
își încălță capul cu cisme de lac, domnești...

pâinea e o haină grea și scumpă...
numai sângele boilor înjunghiați în abatoare
urlă și umblă
pe stradă, procesiuni nesfârșite de turme și herghelii
cu dulăi în odăjdii de ură, stacojii...

.....

bucurești

aripile ciocârliei s'au topit
și cântecul i-a'ncremenit în slavă,
apoi a picurat lacrimi și otravă
pe acoperișul inimii... a sunat de sfârșit.

în oraș toate cântă. numai turnul bălașei plânge...
o fereastră a deschis o pleoapă de sânge
apoi a cătat cu teamă pe stradă.
ochii nu putură nimica să vadă.

clavecinel și-a spânzurat notele de coarde,
lumina a murit spintecată de hoarde,
fereastra a închis pleoapa să nu vadă.
doar sângele se aude într'una pe stradă.

nu ne'ntrebați dece nu doinim?
dece umblăm cu ochii de humă?
nu ne'ntrebați dece nu nuntim?

.....
morții nu știu de nuntă, de doină, de glumă.

peste temelia începutului

peste temelia începutului
ni s'au pus grele
drevele făurite în fierăria iadului.

uitați de lume, uitați de lumină,
despărțiți de stăpânirea urei, peste huma din noi
ne apropia, ne unea peste departe,
ca un fir de aur pe sub pământ,
foamea, nădejdea, așteptarea.

prin somn,
mâna-ți uscată
căutând pâine
îmi atingea obrajii descărnați,
arși de frigul visului.
într'un târziu am răsbit la soare...
peste ape, peste munți, peste vremi,
drumurile obosite ne-au adus din nou
la capăt de lume.

ne-am întâlnit goi.
în mâinile bătătorite
doar cu casmaua și baltagul.

încotro vom porni
să deschidem cărare spre luminis,
prin jungla ce ne'nconjoară?

tu și ogorul tău

eu nu știu dacă între tine și el
era o depărtare mai mare
ca între inimă și suflet!
câteodată,
mi se părea că sunteți două jumătăți
ale aceluiași întreg indivizibil.

tu și ogorul tău...
tu sufletul, el trupul.
tu gândul, el sângele,
tu credința, el speranța.

răzeș și glie
mi se părea c' ați apărut la zămislire de lume
împreună.
să vă priceapă lumea mai bine.

nu credeam,
nu puteam crede
să vă văd despărțiți vreodată ..

când toamna, după arat,
îți umpleai pumnul cu inima caldă a ogorului,
erai mai întreg, mai stăpân pe lume,
mai liber ca oricând.

iar când talpa desculță a piciorului,
opinca spartă sau bocancul adus din armată
îți săruta fruntea neagră de pâine,
el tresărea,
fremăta de împlinire și el.

așa, mână'n mână,
când cu zâmbetul pe buze,
când cu frunțile arse de secetă,
ați învins amândoi istoria,
foamea, rușinea.
dar ...

când s' a dărâmat și peste voi noaptea,
inima a fost furată
și sângele odată cu ea.

strigoi pe jumătate om,
pe deantregul întors în robia veacurilor...
rătăcești cu mătânii de lacrimi pe obraz
în căutarea lui,
în căutarea ta.

îl vezi dar nu-l ai.

îl săruți,
dar buzele tale îl ard.
mai rău ca seceta.

toiagul

nu se trezise satul când am pornit la drum.
mi-aduc aminte, ca acum :
tata, ciobanul,
m'a învățat să calc agale ca după turmă.
tata, lemnarul,
m'a sfătuit să-mi sprijin cărarea în toiag.
tata, țăranul,
mi-a umplut traista cu merinde uscate
să am pentru mine
dar-și pentru iertarea păcatelor.

40

mama,
mama creștina
mi-a atârnat pe piept o cruce smerită de lemn,
binecuvântându-mi întoarcerea.

când am trecut pragul bordeiului,
soarele ronțăia poalele nopții
la început de lume,
și boii în iesle ultimele capete de ciocani.
se arăta o zi plină de trudă, veselie, sudoare.

abia m'am ferit de prima creangă
crescută deacurmezișul cărării neumbrate
și de după o tufă de rug
mă năpădi noaptea.
stătea acolo poate de milenii
poate de ieri.
dar nimeni nu știuse de ea.
sau nimeni nu voise să știe?!!

întâi a alungat timpul
apoi vorba... apoi toate.

41

mergeam mereu înainte după turma risipită.
prin beznă,
căutam cărarea cu toiagul de lemn.
la fiecare poticnire,
din toiag se desprindea o așchie ;
din fiecare așchie
o fărâmbă de lumină cât coada unui licurici.

II

nu știu dacă erau crengi
nu știu dacă erau mâini
dar mereu,
prin pustiul încremenit în smoală,
simțeam că cineva îmi jindue traista,
simțeam că cineva îmi cere fără cuvinte, hrană.

auzeam coaja de pâine trosnind
între măsele flămânde,
plosca cu apă din sat
udând guri uscate de noapte.

mâini, nevăzute mâini,
mâini arse de copii fără clorofilă,
căutau înfrigurate printre fruzele uscate
firimituri.

III

din urmă,
plămada nopții stingea fărâmele de licurici
de teamă.
—deși numai prin ele putea să trăiască—.

IV

am colindat așa, fără oprire,
pe unde poate altădată fremătase viața.
din când în când
toiagul atingeu ușa unei școli în care
ultimul strigăt de copil rămăsese agățat de poartă.
sau coloana unui templu
gol și el și pustiit
cu ultimul preot
mort în fața Potirului plin.

V

au trecut poate ani, poate secole.
toiagul mi-a ajuns ciot
și traista fără merinde.
și mâinile cereau, cereau mereu... dar ce?
numai crucea smerită de lemn
crucea ruptă din inima mamei,
îmi încălzea trupul, tăcerea,
pustiul, amarul, durerea...

apoi,
nu știu dacă eram din nou acasă
ori la capătul lumii,
acolo, unde soarele rodea odată poala nopții,
când miezul de întunec înțepu să se strângă,
să crească în el însuși, mai dens, mai adânc.

pe neașteptate,
dintr'o așchie smulsă din toiagul tocit,
poate ultima, poate prima așchie
cât sâmburele de muștar
uitată de plămada nopții în chiar inima ei,
țâșni fără margini lumina.

un ciob din toiag devenit soare,
redeschise bobocii
și dădu viață strigătului de copil...

îmbătrânisem eu...
dar nu lumea... nu Dumnezeu...

morți vii

te-am căutat fratele meu blând, fratele meu bun
te-am căutat peste tot dar în darn.
știu că ai murit de mult.
ca și mine de altfel
ca și noi toți.
toți copiii mamei sunt morți.
eu m'am întors.
mi-am adus aminte că'n cimitirul văduvit
nu-i cruce, nu-i nume, nu-i lumânare.

am orbăcit în noapte
prin podul casei bătrânilor,
casă pierdută, furată, vândută.

acum le am.
și-aș vrea să le depun
dar nu mai pot găsi mormântul.
nici pe-al tău, nici pe-al meu,
nici pe-al unuia din noi toți.
pământul e uscat
coaje de asfalt
fără urmă de groapă.
trupurile respinse de glia părăsită
s'au schimbat în meteori fără număr.

în zadar caut un reazem pentru mucul de lumânare.
printre mormintele risipite prin aer,
nici cruce, nici floare, nici nume,
nu se pot agăța de ceva.

nimeni nu poate să ne dea
un loc printre morți.

două lumi

deci e un zid.
poate de inconștientă
poate de belșug
poate de teamă, de lașitate.

deși nu se vede,
arid,
se înalță între două lumi.

odată, lumile au fost aceleași
și goneau împreună după aceeași fantomă.

azi,
zidul nevăzut
le-a despărțit în două căutări.

una,
cea de dincoace
sub căldura molatecă a soarelui.

cealaltă,
cea de dincolo,
sub razele întunecate ale nopții.

două lumi,
două cruci.
două păcate?

între ele,
zidul nevăzut.
așteaptă să-l surpe
suflarea vântului morții.

două lumi,
două cruci...
dece Doamne?
dece?

spune legenda...

spune legenda
că bocăneau ciocanele dogarilor pe butuci
pe via Domnului.
prin miros de sudoare,
din miez de stejar,
brațele goale cu mușchi scânteind,
osârdeau la poloboace...

poloboace mari în care să fiarbă
mustul strugurilor Domnului
ce tânjeau să se coacă
la căldura soarelui.

la fiecare pocnet
zarea tresărea îmbujorându-se în ritm de horă.
în jurul bordeiului
nevestele se găteau să primească
pe stăpânul Arhanghel
în clinchet de salbă de aur.

dar iată ielele
răufăcătoarele.
prin horn au svârlit din iad
vitriol peste poloboace.
au ars fețele dogarilor
și-au alungat nevestele înspăimântate.

poloboacele au rămas fără cercuri,
bujorii s'au aplecat peste marginea dealului
înapoi,
în taina viitorului.

iar strugurii
s'au pitit pe sub frunzele sfrijite ale viei,
întrebând,
din boaba cât ochiul bouului :
«până când vom păstra vinul în chingi?»

așteptăm...

El?
el a fos închis pentru că ai tăcut.
noi?
noi toți ceilalți ne-am acoperit cu lespezi de gheață.

am uitat cântecul
și am ridicat statue muncii, din bocete.

de trandafiri nici vorbă.
doar crizanteme înghețate de crivăț,
împletite într'o cunună moartă
și depuse la căpătâiul unui nou născut.

se moare... se moare...

sicriele au devenit leagăn domnesc
și cimitirele moși.

am vrea să răsară soarele,
să plângem,
dar i-au legat picioarele
de colții cerberului.
e noapte.

și crivățul abstracțiunilor ne-a preschimbat
în pietre.
doar gândul morții ne mai ține
în viață.

așteptăm să ningă,
să adormim sub strat de zăpadă caldă.

așteptăm să ne naștem...

din camera de chinuri

undeva,
într'n ungher de cetate,
dincolo de cer, dincolo de pământ,
dincolo de ape,
fărămi din mine
au cuminecat podele spurcate...

și tu ai simțit,
mamă...

ți-a tremurat mâna
când ai vrut să te'nchini?
ai simțit cum
fărâma din tine
freamătă a rugăciune și se duce?

mamă,
în astă seară,
cerul s'a împodobit c'o nouă cruce!

socialism

noi aveam nevoie de pluguri
de sape,
de bocanci
și mai ales de leacuri pentru pelagră.

noi jinduiam după abecedare,
după jandarmi cu suflet,
primari cu scaun la cap
și mai ales după altare.

ei ne-au dat lacăte.
pentru gură,
pentru cuget,
pentru trup, pentru timp,
pentru mizerie.

lacăte cresc pe ogoare,
pe cărări,
lanțuri pentru raza de soare
ștreang pentru vis și cântări!

pe bănci, în loc de cântec,
încolțește plivită ura.
socialismul nu ne-a furat inima
dar ne-a schimonosit gura.

sub icoana arhanghelilor

azi am poposit din nou sub icoana voastră.
liturghia se terminase de mult.
sub cupola îmbătrânită de așteptarea semnului
mai dăinuiau luminile de ceară
rășfrânte tainic din ochii sfinților tăcuți.

azi am poposit din nou sub icoana voastră.
din crucea catapetesmei
tăcerea psalmodiază fecund în biserică.

în mirosul de tămâie
se sting ultimele adieri ale imnului cântat
cu câteva ore înainte.

azi am poposit din nou sub lumina voastră.
și suntem singuri. numai noi.
preoții au plecat și ei de mult împăcați
că și-au făcut datoria.

dar eu n'am venit să mă rog.
n'am venit nici să vă cer.
căci nu mai știu ce...

răsleț,
departe de pragul bisericii în care învățasem
să depun la picioarele voastre
tremurul din inimă
și porumbeii dragostei,
ruga mi s'a uscat de mult pe buze.
azi nu mai am putere să cer.
obosit,
cu brațele cruce pe pieptul ros pe dinăuntru,
am venit lângă voi
pentru că mi-e teamă să mai fiu singur.

pentru că mi-e teamă să mai stau printre oameni.

azi am poposit din nou sub icoana voastră,
—țintuită de o mână nemeșteră pe-o scândură—
să mă odihnesc în adâncimea liniștei pe care
un modest amestecător de vopsele
v'a vărsat-o fără măsură în priviri.

de-atâtea ori mi-am cântat amarul inimii
că mi-ați învățat ruga pe de rost.
nu vă mai cer nimic...
vreau să rămân doar
câteva clipe singur...

cu voi...
e așa de departe sărbătoarea cetății...
mi-i așa de tristă bucuria...

poveste cu o corabie

aeol, cine ți-a deschis gura sacului
slobozind dulăii furtunii?

corabia fu prinsă de vârtej
cu toate pânzele deschise a rugă și osanale.

mateloții s'au aruncat în valuri
îmbrățișând pățimaș doar spaima...
prăpastia valurilor mi s'a deschis ca o carte.

brațul unui marinar disperat
care tăia spuma în felii egale
mi-a dat fărâma de curaj
cât bobul de muștar.
și-am părăsit puntea.

pe întinsul fremătând al apei
te-am zărit. pe tine.
nu știam că am stat sub umbra aceleași pânze,
și nici că am plutit spre acelaș port,
de-acum pierdut.
m'am sbătut să te ajung.
obosisem înainte de a îmbrățișa valul
simțeam nevoia brațului tău.
simțeam nevoia încrederii tale.
când însă ți-am atins umărul, m'am cutremurat.
era mai rece ca apa
și mai vânăt ca brațul sepiei ce-l încolăcise.

abia atunci am înțeles
dece pluteai în furtună.

(adâncul respinge înecații
și valul îi scoate la mal)

am continuat singur
așteptând să mă logodească valul...

pe când departe în zare
prora corăbiei râdea trist
desfăcând marea în două destine
care nu mai erau ale noastre.

cineva a dus corabia la liman
dar noi n'am văzut.

noi odihneam de mult
în neființă.

dunăre, dunăre...

dunăre, dunăre, drum fără pulbere,
drum de noapte cu stele în revoltă călătoare...
hățișul borcei
poticnește în haos nunta de sare.

nu-i cine să scoată spinul
înfipt în călcâiul de rouă.
prin iarba putredă de clorofilă
gânganii zămislesc nepăsătoare
veșnicia.

doar vidra îi ronțae nojițele opincilor
în timp ce somnul o descântă
cu blesteme învățate de la tăcerea sciților
adormiți în viață fără întrebare.

doinitorii își tac orațiile de veacuri
și descifrează prin algele străfundului
soarta miresei despletite,
îmbătrânite pe drum în cătarea mirelui
îmbălsămat între sârme.

dunăre, dunăre, drum fără capăt
cine îți cântă sufletele
ce putrezesc pe maluri
în așteptarea răspunsului?

de ziua lor, de ziua noastră

(pomenirea morților fără cruci
din închisoarea Aiud)

poarta cerului a rămas surdă la bătae,
poarta cerului nu s'a deschis...
și lacrimile s'au întors spre pământ
ploae de pietre.

hora mormintelor, sub țărână, a amuțit,
hora mormintelor nu se aude...
și lacrimile s'au întors din pământ
ploae de sare, deapururi întunecată
de râsul strigoilor.

râsul strigoilor nu vrea să moară.

au poposit pe locul unde trebuia să fie crucea
dar pietrele nu s'au schimbat în semn.
petalele florilor n'au venit să umbrească
așteptarea.
florile se tem de locurile blestemate.

peste morminte
a căzut pomeniera ca o piatră de moară...

alaiul ce s'a pornit spre seară
era cântecul necântat
litania nespūsă
pomelnicul nepomenit.
pentru parastas
s'a invitat singur
corbul singuratec.

dar n'a putut să cânte aleluia
pentru că ȱngerii au asvârlit ȱn el
cu lumină.

numai voi aȱi putut vedea
din orbitele goale
cum noaptea a deschis porȱile cerului
când au plecat ȱnapoi spre casă
lacrimile.

noi nu murisem ȱncă...
noi eram pe drumul fără sfârșit.

1 noembrie la Gherla

(Gherla 1953)

sufletele odihnite în ninsoarea anilor
s'au aprins în astă seară din nou.
nici vârstă, nici treaptă, nici neam...
deavalma
luminile preamăresc subteranele.

doar un gard între cele două cimitire.

printre ciorchinii de sârmă înflorită
ura a legat rod cu bobul greu, de plumb.

morții nu pot să se întâlnească
nici măcar de ziua lor.

II

în cimitirul lor lumină,
și cântec de lacrimi, osana!
în cimitirul nostru noapte,
și scâncet de foame, blestem.

de ni s'ar da pomană
am fi singurii morți care am mânca-o
pomenindu-ne sufletele...

deșărat

tezeu,
dece ai plecat pe cărările labirintului
când minotaurul îți urla în vatră?

ariadna,
ghemul tău de amăgire
dece l-ai desfirat vrăjitoare?

aegeu va plăti mai departe birul rușinii,
vrăjitoarea i-a înșelat feciorul
minotaurul nu e în creta!...

prin labirint,
tezeu a gonit în loc de minotaur
umbra a șapte capete,
a șapte trupuri de balaur...

câte să reteze,
câte să deschidă?
nimeni n'a putut ucide umbrele...
aegeu bătrânul
își duce pe patru pânze
trupul feciorilor.

când se va goli cetatea?
tezeu nu se întoarce.
nici învingător
nici învins.
pe întinsul apelor
nici un catarg nu spintecă inima tatălui.

tezeu s'a logodit cu labirintul?
cu firul vrăjitoarei?

marea nu va fi nici când botezată
ariadna nu va fi nicicând măritată.

în curând,
aegeu va muri așteptând.

tezeu,
dece ai plecat prin tainele labirintului
când minotaurul îți rânjea pe vatră?

Mont saint-michel

Noapte,
grele de povara luminii
aripile Arhanghelului s'au lăsat protector
pe umerii pelerinilor.
frigul a plecat spre miazănoapte.

* * *

Cântec.
frânghie de speranță,
împletirea rugilor
urcă sprintenă din turlă în turlă
spre lumina de dincolo de întunerec.

* * *

Arhanghelul.
spada de flăcări a curmat întrebările.
învingătorul slăbiciunilor
se apleacă muștrător și dulce
peste neputințe ce vor să învingă.
căpetenie și oaste sunt una.

* * *

Ocean.
valuri, purtătoare, ducătoare,
de chemări mistice, pline de fiorul eternului.
umbra Arhanghelului
se sprijină pe pământul de dincolo.
ochiul nimănui nu vede.
pentru o clipă, toți,
cred.

* * *

Catedrala.
mâini albe de călugări în alb,
au dat trup frumosului
pentru ca rugăciunile
să poarte haină chipul Arhanghelului.

* * *

Pelerini.
vieți născânde,
vieți plecânde,
fior, o singură străpungere
născută din aceeași chemare:
Arhanghele,
spada ta apărătoare,
cuvântul tău izbăvire.

pe cărare de cer

pe cărare de cer, dulce,
lumină ai coborât, aripi de tihnă
mângâind ochiul pornit să se culce
sătul de vâslirea prin sihlă.

vocea din lut
vocea din taină, lumină
'nainte de timp te-a văzut.
te-a cântat din lăută de dreve
coarde din mâini și cutie din trup
vocea din lut
te-a chemat, te-a născut
binecuvântată lumină, aeve.

am uitat de cuvânt.
versetul jumătate s'a frânt.
unde-i iubirea de ieri?
vocea din lut, vocea de vis
spre lumină chemând
cartea a'nchis
inima'n lacăt a'nchis.

maidan

Aseară,
când s'a coborât Dumnezeu pe pământ
i-a găsit jucându-se pe maidan.
Fiecare din ei
legăna în găoacea pumnului câte un an
de cucută, de rugină, de aiu.

S'a apropiat de ei cu pas liniștit.
Jocul era rit de înmormântare.

Fiecare din ei
legăna în găoacea pumnului câte o cântare
de plânset, de secetă, de văduvit.

Peste jocul lor a făcut un semn din mână.
Jocul s'a schimbat în câmp de pădăie.
Fiecare din ei
leagăna în găoacea pumnului un mac sau un fir de sul-
[cină...]

Pe jos, Crivățul mușcă din fereastră cu mânie.

De mult nu mai e seară...

Nechemată, păgână stihie cu pași în obiele de ceață
a surpat picioarele punții.
Stelele au rămas pe drum scormonind desnădejdea
[frunții.

Ah! și de atunci nu mai e seară nu mai e dimineață.

Unde e lumea?
De câte ori noaptea o pipăi pe față
printre degete-mi fuge.

Ca argintul viu prin nisip.
Joc de v'atiascunselea tremur fumuriu de'nceput de
nu mai știu ce rădăcină să sudui, [viață
nu mai știu în ce limbă să țip.

Desculț pe răzoarele prădate
—torent la capăt de lume—
printre firele ierbii cerșese în neștire un nume.
Sfânta Vineri le-a cules pentru leacuri uitate.

*

Dumnezeu și-a întins sub gorun cortul sărac.
In ușe un înger își leagă rana în cânt
Drumul stă sătul la picioarele chipului Sfânt
cerne din frunze agale troparul plinirii în veac.

Am desprins din scoarța gorunului cartea cu semne
[ascunse.
peste umărul meu Dumnezeu s'a uitat cu mirare.
Cine i-a mângâlit filele cu atâtea semne de'ntrebare?
Apele doar curg liniștite în matcă de odihnă ajunse.

Ce'ntins e Pustiul tristeții!
Cine a ucis fata morgana?
Descărnate, degetele nu mai caută mana
Nisipul a uscat mugurii dimineții.

Doar glasul celor înveliți sub dune
Mai înțeapă așchii pe drumul de clește...

Sub cerul năuc inima zăbovește
adăstând botul umed al șacalilor s'o cunune.

Lumina

29/30 noembrie 1938.

Iui CORNELIU ZELEA CODREANU,
*la un pătrar de veac dela jertfă și celor ce
odihnese cu el, acum nu se știe unde, uciși
odată la Tâncăbești, și a doua oară în Va-
lea Piersicilor, lângă fortul Jilava, la un
pătrar de veac.*

Semnul vrerei tale
Chezășia vremii de mâine
le-ai zămislit într'o noapte de Sântandrei
când pentru prima oară
ștreangul a deschis floare!
Floare albastră
floarea cerului
floarea iertării.

Glia te-a primit înapoi
în sânul rece
să-i dai căldura și dragostea
tinereții fără bătrânețe.

De atunci
floarea piersicului e mai mirositoare
și fructul mai plin.

De atunci
celulele Jilavei sunt mai calde
și pumnul paznicului mai stângaci.

De atunci
peste Valea Piersicilor în durere
odihnește Lumina.

Iar în fiecare noapte de Sfântandrei
o floare albastră
scutură treisprezece petale calde
peste răni ce nu se vindecă încă...

(Noembrie, 1963)

C U P R I N S U L

1. Acolo șezum și plânsem	pág.	7
2. Din raiul lui Satan		9
3. Sub cortina de sânge		11
4. Învață-mă să mint		13
5. Ce frig s'a lăsat la noi		15
6. Între două gratii		17
7. Portret de deținut		19
8. Evadare		21
9. Veac		23
10. Dreptate		25
11. Noaptea sufletului		29
12. Procesiuni		31
13. București		33
14. Peste temelia începutului		35
15. Tu și ogorul tău		37
16. Toiagul		40
17. Morți vii		46
18. Două lumi		48
19. Spune legenda		50
20. Așteptăm		53
21. Din camera de chinuri		55
22. Socialism		57
23. Sub icoana Arhanghelilor		59
24. Poveste cu o corabie		62
25. Dunăre, Dunăre		65
26. De ziua lor, de ziua noastră		67
27. 1 Noembrie la Gherla		70
28. Destărat		72
29. Mont Sain-Michel		75
30. Pe cărare de cer		78
31. Maidan		80
32. Demult nu mai e seară		82
33. Exil		85
34. Lumina		87

S'a terminat tipărirea acesti cărți
la 22 Septembrie 1964 în atelierele
«Artes Gráficas BENZAL», Madrid, Virtudes, 7.
S'au tipărit 500 exemplare

COLECTIA DACOROMANIA:

ION TOLESCU

**Arhanghelul
Mihail**

POEZII

1959

**Memorial
Legionar**

Cartea Mortilor

Legiunii
«ARHANGHELUL MIHAIL»

1960

D. BACU

AIUD

POEZII

1961

ION PROTOPOPESCU

IDEALUL

ESEURI SI ARTICOLE

1962

OFRANDĂ

POEZII DIN
ÎNCHISORI

1963

D. BACU

PITESTI

CENTRU DE REEDU-
CARE STUDENTEASCĂ

1963

DORINA IENCIU

**PE ARIPI DE
LUMINĂ**

rime și poeme în
proră

1963

